

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové v právní věci žalobce: „**Osmička Sobě**“, se sídlem Pod Labuťkou 952/13, Praha 8, IČ: 227 42 786, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Centrum Palmovka, a.s.**, se sídlem Zenklova 1/35, Praha 8, IČ: 247 96 590, **2) Metrostav Alfa s.r.o.**, se sídlem Koželužská 2450/4, Praha 8, IČ: 267 23 361, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2013, č.j. MHMP 581946/2013, sp.zn. S-MHMP 135371/2013/OST/Li/Ko,

t a k t o:

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2013, č.j. MHMP 581946/2013, sp.zn. S-MHMP 135371/2013/OST/Li/Ko (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8, odboru výstavby ze dne 18. 12. 2012, č.j. MCP8 114425/2012, sp.zn. MCP8 049777/2012/OV.Pet (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby nazvané polyfunkční budova „N. P.“ P. 8 – L., při ulicích S. a V. na pozemcích parc. č. X, vše v k.ú. L., a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě v žalobním bodu II.1. namítal nesprávné a neúplné vypořádání jeho námitek. Namítl, že byl zkrácen ve svých procesních právech, když jeho námítka nebyly řádně vypořádány. Vadnost takového postupu správního orgánu a nepřezkoumatelnost takového jeho rozhodnutí je potvrzena i judikaturou. Uvedl, že ve svém odvolání ze dne 16. 1. 2013 uvedl, že si opatřil hlukové mapy hl. m. Prahy k roku 2007 – mapu kritického místa č. 16 N. P., S., ze které jednoznačně plyne, že v denní i noční dobu jsou hlukové limity v bezprostředním okolí umísťované stavby, především v důsledku dopravy, trvale překračovány. V odvolání také poukázal na skutečnost, že zátěž cca 1000 jízd automobilů ve dne v důsledku provozu předmětné stavby není zanedbatelným nárůstem intenzity dopravy v území, kde se denní intenzita v ulici S. pohybuje cca 10000 aut denně. Žalovaný se dle názoru žalobce s touto námitkou vypořádal tak, že odkázal na již dříve realizované zjišťovací řízení, z jehož závěru vyplynulo, že tento záměr nebude posuzován podle předmětného zákona, a dále tak, že model ATEM prokázal nárůst hlukové zátěže v denní i noční době vlivem přetížení dopravy podél příjezdových tras pouze lokálně a nejvýš do 0,2 dB, přičemž takový nárůst nelze dle interpretace národní referenční laboratoře považovat za hodnotitelnou změnu. Žalobce namítl, že jím předložený důkaz o tom, že v území dotčeném předmětnou stavbou již nyní permanentně dochází k překračování hlukových limitů, žalovaným nebyl řádně rozebrán a vypořádán. Namítl, že odkaz na model ATEM z dubna 2011 trpí mimo jiné tou vadou, že byl zpracován podle v té době platného předpisu, tj. nařízení vlády č. 148/2006 Sb., které však ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí bylo nahrazeno nařízením vlády č. 272/2011 Sb. s účinností od 1. 11. 2011. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tak vycházela z podkladů, zpracovaných podle předpisů v době vydání obou rozhodnutí již neplatných. K dalšímu podkladu žalovaného, závaznému stanovisku Ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 6. 2013, č.j. 9145/2013-OZV-8.3.2013, kterým bylo potvrzeno stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 31. 1. 2012, č.j. HSHMP 03036/2012 k projektové dokumentaci, žalobce namítl, že Ministerstvo zdravotnictví samo v tomto stanovisku uvedlo, že opatření, která by v současné době zajistila dodržení hygienických limitů hluku, nejsou v dohledné době reálná, Hygienická stanice hl. m. Prahy má za cíl, aby správce komunikace omezil hluk alespoň na rozumně dosažitelnou míru. Ke zvýšení hluku v území v důsledku realizace záměru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2012, č.j. 1 As 135/2011. Závěrem tohoto bodu uvedl, že ani závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 6. 2013 nepřihlédlo k závěrům vyplývajícím z tohoto rozsudku, tj. že v nadlimitně zatíženém území lze povolit pouze takovou stavbu, která jednoznačně prokáže, že její realizací dojde k odstranění tohoto nadlimitu.

V žalobním bodu II.2., ve kterém citoval z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, žalobce namítal rozpor s platným právem. Namítl, že se žalovaný žádným způsobem nevypořádal s jeho námitkou, že v území, kde jsou trvale překračovány imisní a hlukové limity, nelze žádné další stavby umísťovat s poukazem na to, že ke zvýšení hlukové zátěže dojde jen mírně. Shrnul, že má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s platnými právními předpisy a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Bylo tak rovněž porušeno právo žalobce na předvídatelnost rozhodnutí správního orgánu, když žalovaný potvrdil rozhodnutí o umístění stavby do území, zatíženého již nyní nadlimitně imisemi a hlukem.

Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí.

K námitkám uvedeným v bodu II.1. žaloby uvedl, že návrh na umístění předmětné stavby byl posouzen ve zjišťovacím řízení podle ustanovení § 7 zákona č. 100/2011 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Jak vyplynulo ze závěru provedeného zjišťovacího řízení, záměr nebude posuzován podle citovaného zákona. Ze shrnutí výsledků elaborátu zpracovaného ATEM v rámci přípravy projektu je nutno vzít v úvahu, že se jedná o výpočtové hodnoty, které dokládají nárůst hlukové zátěže v denní i noční době vlivem přetížení dopravy podél příjezdových tras pouze lokálně a nejvýš pouze do 0,2 dB. Dále uvedl, že v důsledku realizace předmětného projektu je na sever od něj vypočten pokles akustické zátěže, a to až o 4,5 dB v denní a až o 3,3 dB v noční době. K uvedenému významnému poklesu dojde v důsledku odstínění hluku z provozu v ulici S.

K dalším námitkám žalovaný uvedl, že přípis Ministerstva zdravotnictví není samostatným závazným stanoviskem, ale přezkumem stávajícího závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy, které si žalovaný vyžádal na základě skutečnosti, že žalobce ve svém odvolání zpochybnil závěry závazných stanovisek dotčených orgánů. Zkonstatoval, že Ministerstvo zdravotnictví potvrdilo závěry Hygienické stanice hl. m. Prahy. Ministerstvo zdravotnictví ve svém stanovisku uvedlo, že vycházelo z „Akustické studie C. P.– L.“, kterou zpracovala společnost ATEM, a která byla součástí posuzované projektové dokumentace, s tím, že akustická studie se zabývá hlukem z případné výstavby záměru, dopravním hlukem v okolí záměru v době po realizaci a také hlukem z provozu stacionárních zdrojů instalovaných v objektech záměru. Ministerstvo konstatovalo, že akustická studie nevykazuje nedostatky a předkládá dostatečné informace o stávající i výhledové akustické situaci. Dále ministerstvo ve svém stanovisku uvedlo, že předložené podklady pro akustickou studii byly v souladu se zájmy chráněnými orgánem ochrany veřejného zdraví, jak je stanoveno především v zákonu č. 258/2000 Sb. a v nařízení vlády č. 272/2011 Sb., což je dle názoru žalovaného v rozporu s tvrzeními žalobce v této žalobní námitce.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které zopakoval svá tvrzení uvedená v podané žalobě.

Osoba zúčastněná na řízení 2) ve svém vyjádření k podané žalobě uvedla, že má jako smluvní strana smlouvy o výstavbě a poskytování služeb jednoznačný zájem na vítězství žalovaného v soudním sporu, neboť jakékoliv zdržení s plněním smlouvy pro ni jako poskytovatele znamená nemalé finanční náklady, a to na rezervaci jeho finančních prostředků, pracovníků i strojů.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 4. 4. 2012 podala osoba zúčastněná na řízení 1) žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby nazvané: polyfunkční budova „N. P.“ P. 8 – L., při ulicích S. a V., na pozemcích parc. č. X, vše v k.ú. L. Jelikož žádost nebyla úplná a nebyla doložena všemi podklady a stanovisky potřebnými pro její posouzení, byl žadatel vyzván k jejímu doplnění, což ve dnech 29. 5. 2012 a 29. 6. 2012 učinil.

Opatřením ze dne 3. 7. 2012 bylo zahájeno územní řízení. K projednání žádosti stavební úřad nařídil veřejné ústní jednání na den 9. 8. 2012, o jehož výsledku byl sepsán protokol. Na základě podaných námitek během tohoto ústního jednání byla žádost doplněna o další podklady.

Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2012, č.j. MCP8 114425/2012, sp.zn. MCP8 049777/2012/OV.Pet, stavební úřad rozhodl o umístění předmětné stavby.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí stavební úřad uvedl, že podle schváleného územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy se předmětný záměr nachází v ploše s funkčním označením OV – všeobecně obytné, SV – všeobecně smíšené, SMJ – smíšené městské jádro a ZMK – zeleň městská a krajinná, s nímž je navržená funkce záměru v souladu. Dále stavební úřad uvedl, že návrh je považován za přínosný z hlediska jeho funkční náplně a programového souznění s posláním lokality P. – L., jako centra městské části. Dále konstatoval, že umístění stavby vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu v hl. m. Praze, stanovým vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze, ve znění pozdějších předpisů. Dále se v tomto rozhodnutí stavební úřad zabýval námitkami účastníků řízení. Závěrem pak uvedl, že záměr je v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů, podle nichž posuzují návrh dotčené orgány s tím, že doložená stanoviska dotčených orgánů jsou souhlasná, přičemž požadavky dotčených orgánů byly zahrnuty do podmínek rozhodnutí.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 16. 1. 2013 odvolání, ve kterém zpochybnil rozhodnutí v tom směru, že je v rozporu s Listinou základních práv a svobod a se zákonem o životním prostředí. Dále namítl, že jde o nemalou novou stavbu, která by měla bez nedůvodných výjimek splňovat příslušné podmínky a limity dané českými právními předpisy. Musí být zachováno příznivé životní prostředí. Uvedl, že u nových staveb je třeba zcela nekompromisně trvat na dodržení a nepřekračování imisních limitů a hlukové zátěže, příp. dalšího působení na okolí nad míru stanovenou právními předpisy, a to v kontextu již existujícího pozadí antropogenního původu. Uvedl, že z hlukové mapy vyplývá, že v denní i noční dobu jsou hlukové limity v bezprostředním okolí umístěvané stavby, především v důsledku dopravy, trvale překračovány, přičemž v této souvislosti zpochybnil závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 31. 1. 2012 a souhlasné stanovisko Odboru dopravních agend MHMP ze dne 8. 2. 2012.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2. 7. 2013, č.j. MHMP 581946/2013, sp.zn. S-MHMP 135371/2013/OST/Li/Ko, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí zopakoval žalovaný průběh správního řízení a dále se podrobně zabýval odvolacími námitkami účastníků řízení. K námitkám žalobce uvedl, že tento sice rozsáhle cituje z uvedených materiálů, avšak ve většině sdělení neuvádí rozpor s právními předpisy nebo s rozsudky vztahující se k tomuto konkrétnímu případu. Dále uvedl, že návrh umístění předmětné nové stavby byl posouzen ve zjišťovacím řízení podle ustanovení § 7 zákona č. 100/2001 Sb. Při zjišťovacím řízení se zjišťuje, zda a v jakém rozsahu může záměr vážně ovlivnit životní prostředí a veřejné zdraví. Jak vyplývá ze závěru provedeného zjišťovacího řízení, záměr nebude posuzován podle citovaného zákona. Ze shrnutí výsledků elaborátu zpracovaného ATEM v rámci přípravy projektu N. P., je nutno vzít v úvahu, že se jedná o výpočtové hodnoty, které dokládají „*nárůst hlukové zátěže v denní i noční době vlivem přetížení dopravy podél příjezdových tras pouze lokálně a nejvýš pouze do 0,2 dB. Uvedený nárůst nelze dle interpretace národní referenční laboratoře považovat za hodnotitelnou změnu.*“ Současně žalovaný uvedl, že v důsledku realizace projektu N. P. je na sever od něj vypočten „*pokles akustické zátěže, a to až o 4,5 dB v denní a až o 3,3 dB v noční době.*“ K uvedenému významného poklesu dojde v důsledku odstínění hluku z provozu v ulici S. Dále uvedl, že z hlediska urbanistické koncepce lze záměr akceptovat jako pozitivní, výraznou změnu v daném území. Vystupující hmota radnice jako místní dominantu

zdůrazňuje pozici objektu v urbanistické struktuře. Rozsah řešení, omezený pouze na pozemek žadatele, nedokládá jednoznačné řešení veřejných prostranství, přičemž toto bude řešeno souběžně zpracovávanou ověřovací urbanistickou studií D. L. (C. P.), zadané v souladu s požadavkem Městské části Praha 8 vzájemně koordinovanou s další přípravou objektu N. P.

Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Žalobce s projednáním věci bez jednání souhlasil, žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Žalobce v podané žalobě namítl nesprávné a neúplné vypořádání jeho námitek, když nebyl zejména řádně rozebrán a vypořádán jím předložený důkaz (hluková mapa) o tom, že v dotčeném území již nyní dochází permanentně k překračování hlukových limitů. Dále namítl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházela z podkladů, které byly zpracovány podle předpisů v době vydání obou rozhodnutí již neplatných. Žalobce dále argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2012, č.j. 1 As 135/2011 s tím, že závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví, jako jeden z podkladů rozhodnutí, nepřihlédlo k závěrům vyplývajícím z tohoto rozsudku, tj. že v nadlimitně zatíženém území lze povolit pouze takovou stavbu, která prokáže, že její realizací dojde k odstranění tohoto nadlimitu. Namítl také, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou, že v území, kde jsou trvale překračovány imisní a hlukové limity, nelze žádné další stavby umísťovat s poukazem na to, že ke zvýšení hlukové zátěže dojde jen mírně.

Soud nejprve uvádí, že jelikož žalobce a další odvolatel zpochybnili ve svých odvoláních závěry závazných stanovisek dotčených orgánů, a to např. i prostřednictvím hlukové mapy dotčeného území, postupoval žalovaný podle ustanovení § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a vyžádal si potvrzení nebo změnu napadených závazných stanovisek od nadřízeného správního orgánu. V daném případě se jednalo mimo jiné o potvrzení nebo změnu stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 31. 1. 2012, č.j. HSHMP 03036/2012, sp.zn. HSHMP 03036/2012/01298. Ministerstvo zdravotnictví dne 30. 5. 2013, pod č.j. 9145/2013-OZV-2013 toto stanovisko v plném rozsahu potvrdilo, když konstatovalo, že Hygienická stanice v dané věci postupovala správně.

Oba tyto podklady jsou založeny ve správním spisu. Hygienická stanice hl. m. Prahy ve svém souhlasném stanovisku ze dne 31. 1. 2012 uvedla, že předložená dokumentace v podstatných bodech vyhovuje požadavkům předpisů o ochraně veřejného zdraví.

Ministerstvo zdravotnictví se ve svém závazném stanovisku ze dne 30. 5. 2013 zabývalo odvolacími námitkami žalobce, tj. že Hygienická stanice hl. m. Prahy nezohlednila

skutečnost, že do území, kde jsou překračovány imisní limity hluku, nelze nové stavby umísťovat do doby, než budou přijata taková opatření, aby hygienické limity překračovány nebyly, a že tento dotčený orgán nezohlednil spolupůsobení nově povolených administrativních budov při ulici V.

Ministerstvo zdravotnictví ve svém stanovisku uvedlo, že Hygienická stanice ve svém stanovisku vycházela z akustické studie, kterou zpracovala společnost ATEM v dubnu 2011. Tato studie se zabývá hlukem z případné výstavby záměru, dopravním hlukem v okolí záměru v době po realizaci a také hlukem z provozu stacionárních zdrojů. Ministerstvo uvedlo, že akustická studie nevykazuje nedostatky a předkládá dostatečné informace o stávající i výhledové akustické situaci.

Uvedlo také, že překročení hygienických limitů hluku nesouvisí s dopravou vyvolanou provozem posuzovaného stavebního záměru. Vyšší hodnoty ekvivalentní hodnoty akustického tlaku A v chráněných venkovních prostorech staveb podél hlavních komunikací v území, tj. ulic S. a P. P., jsou vyvolány provozem na veřejných městských komunikacích. Překročení hygienických limitů je dlouholeté a v rámci hlavního města jej řeší správce komunikace.

Ministerstvo také dále uvedlo, že vzhledem k tomu, že opatření, která by zajistila již v současné době dodržení hygienických limitů hluku v chráněných venkovních prostorech staveb v této lokalitě, jako např. vybudování tunelové trasy nových komunikací, nejsou v dohledné době reálná, má Hygienická stanice hl. m. Prahy za cíl, aby správce komunikace omezil hluk alespoň na rozumně dosažitelnou míru.

Závěrem ministerstvo uvedlo, že předložené podklady byly v souladu se zájmy chráněnými orgánem ochrany veřejného zdraví, jak je stanoveno především v zákonu č. 258/2000 Sb. a v nařízení vlády č. 272/2011 Sb.

Akustická studie, zpracovaná ATEM – Ateliér ekologických modelů, s.r.o., duben 2011, tvoří přílohu oznámení záměru podle zákona č. 100/2001 Sb. Ve studii je porovnávána očekávaná hluková zátěž v roce 2015 bez výstavby plánovaného záměru s očekávanou hlukovou zátěží v roce 2015 po výstavbě a zprovoznění záměru.

Ze závěru akustické studie vyplývá, že hlavním zdrojem hluku v posuzované oblasti je automobilová a tramvajová doprava. Ve stavu před výstavbou navrhovaného záměru lze podél hlavních komunikací v území očekávat na fasádách chráněných objektů hodnoty ekvivalentní hladiny akustického tlaku v rozmezí od 48,3 do 70,5 dB v denní a od 43,8 do 63,9 dB v noční dobu, přičemž se dá předpokládat, že ve srovnání s hygienickými limity, že budou lokálně v území překročeny. Dále je v akustické studii uvedeno, že se v převážné míře v hodnocených bodech akustická zátěž vlivem zprovoznění záměru nezmění.

Ve studii je také uvedeno, že k nárůstu hlukové zátěže v denní a noční době dojde vlivem přetížení dopravy podél odjezdových a příjezdových tras pouze lokálně a nejvýše do 0,2 dB. Avizovaný nárůst nelze dle interpretace národní referenční laboratoře považovat za hodnotitelnou změnu. V žádném bodě nedojde v důsledku realizace záměru k překročení hygienického limitu v území, jelikož výpočtové body, ve kterých byly po zprovoznění záměru vypočteny hodnoty převyšující hygienické limity, jsou shodné s body, ve kterých bylo vypočteno překročení i bez uvedení hodnoceného záměru do provozu.

Dále je ve studii uvedeno, že současně dojde u objektu bývalého nádraží (objektu severně od předmětné stavby) k výraznějšímu poklesu akustické zátěže, a to až o 4,5 dB v denní a 3,3 dB v noční době, který je způsobem novou budovou centra, která odstíní hluk z provozu na ul. S.

Hladina akustického tlaku z dopravy vyvolaná provozem záměru bude v denních hodinách dosahovat u nejbližší obytné zástavby podél komunikace nejvýše 52,1 dB v denní a 42 dB v noční dobu, hygienický limit tak bude ve všech bodech podél příjezdových a odjezdových tras s rezervou splněn. Automobilový provoz na neveřejných komunikacích,

tj. na spojnici nové komunikace a podzemních garáží záměru, bude taktéž dle studie u nejbližší chráněné zástavby s velkou rezervou splňovat limit 50 dB ve dne a 40 dB v noci.

Soud dospěl k závěru, že akustická studie založená ve správním spise, jakož i na jejím základě vydané souhlasné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 31. 1. 2012 a závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 5. 2012, prokázaly, že umístění předmětného záměru z akustického hlediska je možné.

V daném případě sice nelze pominout skutečnost, již argumentuje žalobce, tj. že jsou již nyní v území, ostatně jako prakticky všude na území hlavního města Prahy, překračovány hygienické limity pro hluk, avšak v daném případě je podstatné a rozhodující, jakým způsobem může záměr tento již existující stav zhoršit, resp. jakkoliv ovlivnit. Z akustické studie, ve které byla mimo jiná porovnávána celková akustická situace v dotčeném území ve stavu bez výstavby plánovaného záměru a ve stavu po zprovoznění záměru, totiž vyplynulo, že může dojít vlivem předmětné stavby k nárůstu pouze v minimálním rozsahu, a to do 0,2 dB. V žádném bodě nedojde v důsledku realizace záměru k překročení hygienického limitu v území, jelikož výpočtové body, ve kterých byly po zprovoznění záměru vypočteny hodnoty převyšující hygienické limity, jsou shodné s body, ve kterých bylo vypočteno překročení i bez uvedení hodnoceného záměru do provozu.

Podstatné je také dle názoru soudu, že ani hluk z dopravy vyvolané provozem záměru na hlavních ani neveřejných komunikacích nepřesáhne hygienický limit. Nelze také pominout, že dokonce v případě objektu situováno na sever od předmětné stavby dojde k výraznému snížení hlukové zátěže, a to vlivem odstínění hluku z ul. S. Lze tak shrnout, že „příspěvek“ předmětné stavby do celkové akustické situace v daném území bude minimální a takřka zanedbatelný.

Akustická situace v území je determinována především automobilovou a tramvajovou dopravou, přičemž však nelze jen z toho důvodu odmítnout umístit do předmětného území stavbu, která sama o sobě, ani jí vyvolaná doprava, nezpůsobí žádnou výraznou změnu akustické situace v dané lokalitě. Nárůst v maximální míře 0,2 dB nelze dle názoru soudu považovat za podstatnou změnu, a to jednak z hlediska určité nejistoty samotného použitého měření a modelu, ale především z hlediska hodnocení zdravotních rizik spojených s expozicí hluku, kdy taková změna nepředstavuje dle soudu významnou a hodnotitelnou změnu zdravotních rizik.

Rozhodnutí o umístění stavby tak dle názoru dostojí požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2012, č.j. 1 As 135/2011. Závěry tohoto rozsudku nelze totiž dle názoru městského soudu pojímat absolutně, a to v tom smyslu, že by bylo automaticky vyloučeno do území, kde jsou trvale překračovány hlukové limity, umísťovat další stavby. Dle názoru soudu je třeba totiž zkoumat, zda nově umísťovaná stavba může dosavadní akustickou situaci jakkoliv ovlivnit, tzn. zhoršit jí, nebo naopak zlepšit, či jí ovlivnit nemůže. Poslední možnost pak dopadá na nyní projednávaný případ, kdy bylo v řízení prokázáno, že předmětná stavba celkovou akustickou situací ovlivní zcela minimálně (max. nárůst do 0,2 dB). Umístění takové stavby, která nebude mít prakticky žádný vliv na akustickou situaci v lokalitě pak nelze dle soudu považovat ani za tzv. „salámovou metodu“.

K námitce, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházela z podkladů, které byly zpracovány podle předpisů v době vydání obou rozhodnutí již neplatných, soud uvádí, že akustická studie stanovila hlukové limity na základě nařízení vlády č. 148/2006 Sb., o ochraně

zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, které bylo v době zpracování předmětné akustické studie platné a účinné. S účinností od 1. 11. 2011 bylo toto nařízení vlády nahrazeno nařízením vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, které je platné a účinné dodnes.

Podle nařízení vlády č. 148/2006 Sb., se limity hluku stanoví jako součet základní hodnoty $L_{Aeq,T} = 50$ dB a některé z korekcí přihlížejících ke druhu chráněného prostoru a denní a noční době podle přílohy č. 3 k tomuto nařízení (ustanovení § 11 odst. 4 nařízení vlády č. 148/2006 Sb.). Podle nařízení vlády č. 272/2011 Sb. se limity hluku stanoví jako součet základní hodnoty $L_{Aeq,T} = 50$ dB a některé z korekcí přihlížejících ke druhu chráněného prostoru a denní a noční době, které jsou uvedeny v tabulce č. 1 části A přílohy č. 3 k tomuto nařízení (ustanovení § 12 odst. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb.). Korekce pro chráněný venkovní prostor ostatních staveb a chráněný ostatní prostor jsou v tabulkách, uvedených v přílohách obou nařízení vlády, zcela stejné.

Z výše uvedeného je zřejmé, že hlukové limity podle dřívějšího i nyní platného nařízení vlády jsou zcela stejné, akustická studie tak, ačkoliv byla vydána za platnosti a účinnosti dřívějšího nařízení vlády, odpovídala i novému nařízení vlády a mohla tak sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí, když odpovídala předpisům platným v době rozhodování správních orgánů. Ostatně tento závěr soudu potvrzuje i vyjádření Ministerstva zdravotnictví, které ve svém stanovisku ze dne 30. 5. 2013 v závěru uvedlo, že předložené podklady (akustická studie) jsou v souladu se zájmy chráněnými orgánem ochrany veřejného zdraví, jak jsou stanoveny především v zákonu č. 258/2000 Sb. a právě v nařízení vlády č. 272/2011 Sb.

Soud závěrem uvádí, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgán zabýval odpovídajícím způsobem námitkami žalobce i dalších účastníků řízení, které řádným dostačujícím a přezkoumatelným způsobem vypořádal. Zhodnocení rozhodných skutečností, vyplývajících zejména z předložených studií a stanovisek dotčených orgánů, rozhodujícím správním orgánem nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a pouze odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly dostatečně podloženy skutkovými zjištěními nebo byly s nimi v rozporu. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud ze zjištěných skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Lze tedy uzavřít, že závěry žalovaného jsou dostatečně odůvodněny a mají dostatečnou oporu ve spisovém materiálu.

Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Výrok III. je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 věta první s. ř. s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobám zúčastněným na tomto řízení žádnou povinnost neuložil a z toho důvodu proto nepřiznal osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. prosince 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
P.